

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

ĐAU LÒNG THAY KẺ Ở NGƯỜI ĐI

Lệnh Hồ Xung thấy ba đầu ngón tay lạnh buốt đặt lên cổ tay mình. Ba ngón tay này rất mềm không giống như da thịt bà già.

Bà chỉ sờ mạch trong giây lát đã la lên:

Ô hay! sao lạ thế này?

Lát sau bà bảo đưa tay phải vào đây!

Bà chẩn mạch xong hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Tiên bối bất tất phải lo ngại đến vấn đề sinh tử cho đệ tử. Đệ tử biết mình chẳng còn sống được bao lâu. Bất luận việc gì đệ tử cũng không quan tâm nữa.

Bà già hỏi:

- Sao ngươi lại tự biết sinh mệnh không còn được lâu dài?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử ngộ sát sư đệ, làm thất lạc "Tử hà bí lục" của sư môn. Bây giờ chỉ mong tìm được bí lục về phụng hoàn sư phụ rồi tự hủy mình để tạ tội với sư đệ.

Bà già hỏi:

- "Tử hà bí lục" ư? Nó là cái gì mà quan trọng thế? Sao ngươi lại ngộ sát sư đệ?

Lệnh Hồ Xung liền đem việc Đào cốc lục tiên trị thương cho hắc thể nào, sáu luồng chân khí xung đột trong người hắc ra sao cho đến việc sư muội lấy cắp bí lục để hắc tự điều trị thương thế, vì hắc cự tuyệt mà Lục sư đệ cứ đọc bí lục bắt hắc phải nghe nên hắc mới điểm huyết cho Lục Đại Hữu phải nằm yên, hắc ra tay nặng quá làm chết sư đệ, nhất nhất thuật lại:

Bà già nghe xong nói:

- Không phải ngươi giết sư đệ đâu.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Không phải đệ tử giết ư?

Bà già đáp:

- Chân khí ngươi yếu ớt thế thì điểm chết thế nào được gã. Sư đệ ngươi bị kẻ khác giết.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Thế thì ai đã giết Lục sư đệ?

Bà già nói tiếp:

- Người ăn cắp bí lục chưa chắc đã là phải kẻ giết sư đệ người. Nhưng hai tên đó tất có liên quan với nhau.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái tưởng chừng cất được phiến đá lớn trên người hắn.

Lệnh Hồ Xung vốn là người cực kỳ thông minh. Ngay lúc đấy hắn đã nghĩ tới mình điểm huyết Lục Đại Hữu rất nhẹ nhàng thì làm sao mà gã chết được? Nhưng trong thâm tâm hắn vẫn cho là vì mình điểm huyết nên gã phải chết. Làm người nam tử trượng phu có lý đâu lại từ chối trách nhiệm để gỡ lấy cho mình?

Mấy bữa nay Nhạc Linh San đối với hắn ra chiều lãnh đạm thành bị thất tình không muốn sống nữa. Lúc này bà già đề cập đến hắn nẩy lòng phấn khích, miệng lẩm bẩm:

- Báo thù! Ta phải báo thù cho Lục sư đệ.

Bà già lại hỏi:

- Người bảo trong mình có 6 luồng chân khí xung đột, nhưng lão thân coi mạch có đến tám chứ không phải là sáu, là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung bật cười. Hắn đem việc Bất giới hòa thượng trị bệnh cho mình kể lại.

Bà già đổi giọng nói:

- Tính tình các hạ sáng láng. Kinh mạch tuy hỗn loạn mà không có vẻ suy kiệt. Lão thân gảy một khúc đàn để cho các hạ phẩm bình nên chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối đã có lòng chiếu cố, đệ tử xin ghi tâm.

Bà già lại dạo đàn. Lần này khúc điệu rất nhu hòa khác nào người khê thở dài, lại giống như sương mai thấm nhuần cánh hoa, gió sớm phát phơ ngọn liễu.

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc nữa, mí mắt càng trầm trọng. Hắn tự nhủ:

- Không thể ngủ được. Mình đang nghe bậc tiền bối gảy đàn mà ngủ là vô lễ.

Tuy hắn cố giữ cho tỉnh táo má không sao chống lại được cơn buồn ngủ.

Lát sau mắt hắn nhắm lại không mở ra được. Người hắn mềm nhũn lăn quay ngủ khoèo.

Đang lúc ngủ mơ hắn vẫn nghe tiếng đàn nhu hòa tựa một bàn tay mềm mại vuốt tóc mình. Hắn liền nhớ lại hồi còn trẻ nít được sư nương ấp ủ trong lòng ra chiều triu mến.

Hồi lâu lâu lắm, tiếng đàn dừng lại thì Lệnh Hồ Xung cũng thức giấc. Hắn lồm cồm ngồi lên rất lấy làm hổ thẹn nói:

- Đệ tử thật đáng chết không quan tâm nghe tiền bối nhả tấu mà lại ngủ quên đi mất. Đệ tử sợ hãi vô cùng!

Bà già đáp:

- Các hạ bất tất phải tự trách. Ta tấu khúc nhạc vừa rồi để thôi miên điều hòa chân khí trong cơ thể, các hạ thử vận động nội tức thử xem có giảm bớt trở ngại chút nào không?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Đệ tử xin đa tạ.

Hắn liền ngồi xếp bằng ngấm ngấm vận nội công tức thì cảm thấy tám luồng chân khí vẫn còn xung đột nhau. Có điều trước kia máu trào lên ngực muốn nôn ra ngay thì bây giờ đã giảm bớt. Hắn tiếp tục vận động một lúc nữa thì đầu nhức mắt hoa người nghiêng đi rồi ngã ra.

Lục Trúc ông ở trong cửa sổ nhòm thấy vội ra đỡ hắn dậy đưa vào phòng. Hắn phải nằm chùng hơn nửa giờ mới hết văng đầu.

Bà già nói:

- Đào cốc lục tiên và Bất Giới đại sư công lực rất tinh thâm đã gieo chân khí vào mình các hạ, tiếng đàn mong manh của lão thân không đủ điều trị, khiến cho các hạ còn phải chịu đau khổ lão thân rất áy náy.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- sao tiên bối lại nói như vậy? Vãn bối được nghe nhạc điệu này cũng bỏ ích rất nhiều.

Bỗng thấy Lục Trúc ông cầm bút đứng vào nghiên mực viết lên giấy:

"Sao không xin người truyền thụ khúc này cho để giúp ích suốt đời"

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ nói:

- Đệ tử lớn mật cầu xin tiên bối truyền thụ khúc đó cho để tự mình điều trị dần dần.

Lục Trúc ông lộ vẻ mừng vui gật đầu lia lịa.

Bà già không trả lời ngay, hồi lâu mới nói:

- Các hạ đánh đàn đến trình độ nào rồi? Xin tấu thử một khúc cho lão thân nghe được không?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Đệ tử chưa từng học qua, chưa biết tí gì. Thế mà đòi tiên bối dạy tuyệt kỹ cao thâm thật là mạo muội. Xin tiên bối tha thứ cho đệ tử về cái tội ngông cuồng.

Lệnh Hồ Xung bản tính cuồng ngạo. Ngoài sư phụ sư nương và tiểu sư muội hắn không giữ lễ với ai hết. Từ lúc hắn nghe bà già gảy đàn thổi tiêu lại nghe giọng nói khiêm hòa cao nhã, bất giác hắn đem lòng cung kính, liền xá dài Lục Trúc ông nói:

- Đệ tử xin cáo từ.

Bà già nói:

Các hạ khoan hãy đi! Lão thân được các hạ khẳng khái tặng điệu khúc, thẹn mình không có chi báo đáp. Thương thế của các hạ nặn quá khó lòng chữa khỏi khiến cho lão thân không khỏi áy náy. Trúc diệt! Ngày mai người đem cách tấu cầm truyền

thụ cho Lệnh Hồ thiếu quân. Nếu chàng có thiện chí ở lại Lạc Dương lâu thì ta đem khúc "Thanh Tâm phổ thiện trú" này truyền lại cho chàng cũng chẳng hề gì.

Sáng sớm hôm sau Lệnh Hồ Xung lại đèn trúc xá trong ngõ hẻm để học đàn.

Lục Trúc ông lấy cây đàn tiêu vĩ đồng cầm truyền thụ âm luật cho hắn và nói:

- Nhạc luật có 12 thứ là: Đại tử, Hoàng chung, Thái thốc, Giáp chung, Cô tẩy, Trung tử, Lâm chung, Di tắc, Nam tử, Vô xạ, ứng chung. Những thứ này có tự đời xưa. Nghe nói ngày ấy đức Hoàng đế sai Linh Luân làm ra luật, nghe tiếng phụng hoàng hát để chế ra thành 12 luật. Đờn có bảy dây đủ 5 âm là Cung, Thương, Dốc, Chủy, Vũ.

Lão lại giải thích rất tường tận.

Lệnh Hồ Xung tuy chưa biết gì về âm luật, nhưng hắn là người thông minh tuyệt đỉnh nghe qua đã hiểu và không bao giờ quên nữa.

Lục Trúc ông rất hân hoan liền truyền thụ đến chỉ pháp và dạy hắn khúc "Bích tiêu Ngân", một khúc nhạc rất ngắn.

Lệnh Hồ Xung mới học mấy lần đã thuộc ngay. Hắn tấu lên mênh mang như vòm trời xanh biếc, bát ngát muôn dặm không vẩn một chút mây.

Lệnh Hồ Xung học xong một khúc, bà già ở phòng bên cũng nghe rõ, bà không nhịn được cất tiếng khen ngợi:

- Lệnh Hồ thiếu quân! Thiếu quân học đờn thông minh như vậy thì chẳng bao lâu sẽ tới được khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" của lão thân.

Lục Trúc ông cũng nói:

- Thưa cô cô! Lệnh Hồ huynh đệ đây bữa nay mời học khúc "Bích tiêu ngân" mà ý tứ tiếng đàn so với điệt nhi đã cao hơn.

Lệnh Hồ Xung khiêm tốn nói:

- Tiên bối quá khen. Đệ tử không biết đến năm nào tháng nào mới học được khúc "Tiểu ngạo giang hồ".

Bà già la thất thanh:

- Thiếu quân muốn tấu khúc "Tiểu ngạo giang hồ" ư?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Hôm qua đệ tử được nghe tiên bối nhả tấu, trong lòng rất lấy làm hâm mộ. Dĩ nhiên chỉ là suy tâm vọng tưởng mà thôi. Đến Lục Trúc ông tiên bối còn chưa tấu được nói chi đến đệ tử.

Bà già ngồi lặng yên, hồi lâu mới khẽ nói:

- Nếu thiếu quân tấu được khúc đó thì hay lắm....

Mấy tiếng sau bà nói rất khẽ, rồi sau cùng buông tiếng thở dài.

Mười mấy ngày liền Lệnh Hồ Xung sáng nào cũng vào ngõ hẻm học đàn cho đến xế chiều mới về. Hắn ăn cơm trưa ở nhà Lục Trúc ông. Tuy chỉ có rau xanh với đậu hủ nhưng hắn cảm thấy ngon hơn cao lương mỹ vị trong Vương phủ nhiều.

Có mấy bữa Lục Trúc ôn đi nhận đồ về đàn, Lệnh Hồ Xung được đích thân bà già dạy đàn. Về sau Lệnh Hồ Xung dần dần hiểu ra những chỗ nghi nan mà Lục Trúc ông không giải đáp được.

Tuy Lệnh Hồ Xung được bà già chỉ điểm mà thủy chung vẫn không được coi tướng mạo mà chỉ nghe thanh âm nhẹ nhàng giống như vị thiên kim tiểu thư nhà đại gia chứ không giống một bà già trong hang cùng ngõ hẻm. Hẳn cho là bà già giỏi âm nhạc thấm nhuần từ thuở nhỏ nên thanh âm vẫn véo von như người còn trẻ.

Một hôm bà truyền thụ khúc "Hữu sở tư", một khúc nhạc đời Hán, điệu nhạc rất uyển chuyển.

Lệnh Hồ Xung nghe rồi theo đó luyện tập mấy ngày liền, bỗng lòng hần chột nhớ tới ngày trước cùng Nhạc Linh San là hai đứa nhỏ thương yêu nhau, chơi bời vui vẻ với nhau. Hắn còn nhớ đến lúc luyện kiếm dưới thác nước hay những khi nàng đưa cơm lên núi sám hối. Hắn lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội đối với ta biết bao tình thâm mật. Không hiểu tại sao từ ngày thêm gã Lâm Bình Chi, nàng liền lạnh nhạt với mình.

Lòng hần thê thảm, điệu đàn đột nhiên biến đổi mà lại thành khúc điệu của chim sơn ca ở Phúc Kiến. Hôm đó Nhạc Linh San đã hát khúc này ở dưới chân núi.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi ngừng lại không đàn nữa.

Bà già ôn tồn bảo:

- Khúc "Hữu sở tư" thiếu quân tấu hay lắm, tình ý hòa hợp đúng vào khúc điệu. Chắc trong lòng thiếu quân đã nghĩ tới chuyện ngày trước. Có điều đột nhiên xuất hiện âm điệu Mân khúc từ hết tiếng ly ca khiến người nghe khó mà hiểu được, là vì lẽ gì?

Lệnh Hồ Xung vốn là người khoáng đạt, tâm sự này uất kết trong người đã lâu, mười mấy bữa nay hần được bà già coi rất tử tế, hần không muốn đem chỗ khổ tâm của mình với Nhạc Linh San nhất nhất thuật lại hết khiến cho bà phải phiền lòng.

Nhưng mở đầu câu chuyện rồi, hần không ngăn cản được kể hết gốc ngọn cho bà nghe. Hần coi bà như tổ mẫu, mẫu thân hay chị em ruột mình. Hần thuật xong rất lấy làm xấu hổ, liền nói:

- Tiên bối! tâm sự buồn tẻ của đệ tử mà đem ra trình bày hàng nửa ngày, thật là, thật là....

Rồi hần ngừng lại không nói nữa.

Bà già nói:

- Về chữ duyên không thể miễn cưỡng được. Lệnh Hồ thiếu quân bữa nay thất vọng biết đâu ngày sau chẳng còn giai ngẫu khác.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Kiếp này đệ tử quyết không lấy vợ.

Bà già không nói gì nữa, nhẹ nhàng tấu khúc "Thanh tâm phổ thiện trú".

Lệnh Hồ Xung nghe được một lúc lại buồn ngủ.

Bà già ngừng tiếng đàn nói:

- Bắt đầu từ bữa nay lão thân truyền thụ khúc này cho thiếu quân. Đại khái trong vòng mười ngày là học xong. Từ nay mỗi ngày nên tấu một lần thì công lực ngày trước tuy không phục hồi nhưng cũng bổ ích chẳng nhiều thì ít.

Lệnh Hồ Xung vâng lời.

Bà già liền đem chỉ pháp về khúc này ra chỉ điểm. Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ.

Lệnh Hồ Xung học khúc này mới được hai ngày. Đến ngày thứ ba Lệnh Hồ Xung toan vào tiểu hạm học đàn thì Lao Đức Nặc lật đật chạy đến bảo hấn:

Đại sư ca! Sư phụ dặn rằng sáng mai chúng ta sẽ ra đi.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt hỏi:

Sáng mai ư? ta ta ...

Hấn muốn nói ta chưa học xong khúc đàn nhưng ngừng lại không nói nữa.

Lao Đức Nặc nói:

- Sư nương bảo đại ca thu xếp đi để sáng sớm mai lên đường.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Hấn chạy vội đến căn nhà nhỏ trong rừng trúc nói:

- Tiền bối sáng mai đệ tử xin cáo từ.

Bà già sửng sốt hồi lâu không lên tiếng. Mãi sau bà khẽ hỏi:

Sao lại đi vội thế? ... Khúc đàn kia đã học xong đâu?....

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử cũng muốn học xong đã nhưng chẳng thể trái lệnh sư phụ. Vả lại mình là khách tha hương, không tiện ở lâu nhà người ta.

Bà già nói:

- Thiếu quân nói vậy cũng phải.

Đoạn bà lại truyền thụ chỉ pháp về khúc điệu như mấy bữa trước.

Lệnh Hồ Xung vốn là người giàu tình cảm. Hấn ở với bà già này lâu ngày, tuy chưa nhìn rõ mặt nhưng nghe tiếng đàn cùng lời nói hấn cũng biết bà rất quan tâm đến mình chẳng kém gì người thân cận. Có điều bản tính bà lạnh lùng, ngẫu nhiên thốt ra một lời quan tâm liền lập tức nói sang chuyện khác. Hiển nhiên bà không muốn đối phương biết rõ tâm ý mình.

Trên đời có bốn người quan tâm đến Lệnh Hồ Xung nhất là vợ chồng Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San và Lục Đại Hữu. Hiện giờ Lục Đại Hữu chết rồi. Nhạc Linh San để hết tâm ý vào Lâm Bình Chi. Sư phụ sư nương hấn lại có ý nghi ngờ. Vậy thân nhân chân chính của hấn hiện nay là Lục Trúc ông và bà già này.

Một hôm đã mấy lần Lệnh Hồ Xung muốn nói với Lục Trúc ông cho mình ở lại trong nhà để học cầm tiêu và học nghề không trở về núi Hoa Sơn nữa. Nhưng hấn nghĩ tới Nhạc Linh San lại không dứt tình được. Hấn thường tự nhủ:

- Dù tiểu sư muội không nhìn nhỡ gì đến ta nữa, nhưng mỗi ngày ta được nhìn thấy nàng một lần dù chỉ là thấy bóng sau lưng hay chỉ nghe âm thanh nàng cũng được rồi.

Trời xế chiều đến lúc từ biệt, Lệnh Hồ Xung lại rất quyến luyến Lục Trúc ông cùng bà già. Hắn chạy đến dưới cửa sổ quì xuống lạy mấy lạy. Hắn nhìn thấp thoáng thấy bên trong rèm cũng có bóng người quì xuống đáp lễ rồi bà lên tiếng:

- Tuy lão thân truyền cầm kỷ cho thiếu quân, nhưng đó là báo đáp cái ơn thiếu quân đã tặng khúc phổ. Hà tất thiếu quân phải lễ ạo như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bữa nay ly biệt chẳng biết ngày nào mới lại được nghe tiền bối nhả tấu. Lệnh Hồ Xung này mà còn sống nhất định sẽ quay trở lại bái phỏng bà cùng Trúc ông.

Hắn chợt nghĩ ra: hai người này tuổi già lắm rồi, chẳng biết còn sống được bao lâu, lần sau mình trở lại thành Lạc Dương vị tất đã được gặp.

Bất giác âm thanh trở nên nghẹn ngào.

Bà già nói:

- Lệnh Hồ thiếu quân! lúc lâm biệt lão thân có một lời khuyên.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối có lời giáo hối, Lệnh Hồ Xung chẳng bao giờ dám quên.

Bà già lặng lẽ hồi lâu mới nói:

- Trên chốn giang hồ thật nhiều óng gió hiểm nghèo. Thiếu quân bảo trọng tấm thân.

Lệnh Hồ Xung đáp:

Đệ tử xin vâng.

Lòng đau như cắt, Lệnh Hồ Xung khom lưng cáo biệt Lục Trúc ông. Hắn lại nghe căn nhà mé tả vang lên khúc đàn "Hữu sở tư"

Hôm sau bọn Nhạc Bất Quần cáo biệt Vương Nguyên Bá xuống thuyền ngược Bắc.

Ông cháu Vương Nguyên Bá năm người tiễn chân ra đến sông Lạc Thủy. Nơi đây có bày tiệc rượu để tống biệt rất là trọng thể.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

SÁT NHÂN DANH Y BÌNH NHẤT CHỈ

Từ hôm hai anh em Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu bóp trật khớp cánh tay Lệnh Hồ Xung, hắn không nói một câu nào với ông cháu nhà họ Vương nữa. Bây giờ là lúc chia tay hắn cũng chỉ giương cặp mắt trắng dã lên nhìn năm người tựa hồ không có bọn Kim đao Vương gia ở trước mặt.

Nhạc Bất Quần điên đầu vì tên đại đệ tử. Lão biết hắn vốn tính quật cường. Bây giờ mà bắt buộc hắn phải thi lễ cáo biệt Vương Nguyên Bá, dĩ nhiên hắn không dám trái lệnh, miễn cưỡng tuân theo, nhưng rồi đây thế nào chắc hắn sẽ đến kiếm Vương Gia để báo thù, càng thêm lăm chuyện, nên lão từ tạ Vương Nguyên Bá lần nữa rồi xuống thuyền, vờ như không biết gì đến thái độ vô lễ của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng. Hắn thấy nhà họ Vương đem rương lớn, rương nhỏ, gói to gói bé không biết bao nhiêu mà kể làm lễ vật tiễn đưa Nhạc Linh San.

Một tên bộc phu chạy xuống thuyền trình các lễ vật: nào là của lão thái tằng thực phẩm cô nương để ăn uống trong khi đi đường, nào là của đại nhưng nhưng tặng quần áo để cô nương mặc, nào nhị nhưng nhưng sắm sửa thuyền bè để cô nương đi. Họ coi Nhạc Linh San như người thân thích.

Nhạc Linh San niềm nở tạ ơn nói:

- úi chà! Tiểu nữ làm sao mà mặc hết được, bụng đâu mà ăn được nhiều thế?

Giữa lúc chủ khách dập đầu tiễn đưa thì một lão già rách rưới chạy đến bên thuyền la gọi

- Lệnh Hồ thiếu quân! Lệnh Hồ thiếu quân!

Lệnh Hồ Xung nhìn lại xem ai thì chính là Lục Trúc ông. Hắn không khỏi sửng sốt.

Lục Trúc ông nói:

- Cô cô lão phu sai đưa cái này tặng Lệnh Hồ thiếu quân.

Lão nói rồi hai tay trịnh trọng đưa một túi dài dài bằng vải màu lam hoa trắng.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đón lấy nói:

- Tiền bối đã có lòng hậu tứ, đệ tử xin bái lãnh.

Đoạn hắn vái luôn mấy vái.

Anh em Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu thấy Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ rất cung kính với người thợ già quần áo lam lũ mà lại coi Kim đao vô địch Vương Gia oai danh lừng lẫy giang hồ không vào đâu thì trong lòng tức tối vô cùng. Nếu chúng không nể mặt vợ chồng Nhạc Bất Quần cùng bọn nam nữ đệ tử phái Hoa Sơn thì đã lôi Lệnh Hồ Xung lên đánh như tể một trận cho bõ ghét.

Hai anh em họ Vương thấy Lục Trúc ông giao chiếc túi dài xong rồi sắp nhảy lên bờ. Chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi chia hai bên tả hữu định ngăn chặn lão. Một gã huých vai bên tả, một gã thúc vai bên hữu. Chúng chỉ khê đụng một cái là lão già rách rưới như kiêu ăn xin phải lăn tòm xuống sông. Dù bãi sông nước nông cũng chẳng thể làm chết lão được nhưng cũng làm cho Lệnh Hồ Xung bẽ mặt.

Lệnh Hồ Xung biết ý là lên:

- Phải cẩn thận đấy!

Hắn toan vươn tay ra nắm hai gã thì sức nhớ tới công lực mình đã mất hết, du có nắm trúng cũng bằng vô dụng. Hắn ngăn người ra không đây nháy mắt đã thấy hai anh em họ Vương huých vào người Lục Trúc ông.

Vương Nguyên Bá vội quát:

- Không được!

Lão là một người có sản nghiệp ở Lạc Dương so với hạng võ biên tâm thường thật khác nhau xa. Lão thấy hai cháu trẻ tuổi sức mạnh mà đẩy một ông già ốm o, nếu ông ta chết thì việc đến quan nha truy cứu phiền phức vô cùng. Nhưng lão đang ngồi trong khoang thuyền nói chuyện với Nhạc Bất Quần muốn nhảy lên ngăn trở cũng không kịp nữa.

Bỗng nghe đáng huých một tiếng! Hai đầu vai Vương thị huynh đệ huých vào người Lục Trúc ông.

Tiếp theo hai bóng người bay vọt lên rồi rớt bồm xuống sông.

Người lão già kia khác nào một trái banh. Vương thị huynh đệ đụng vào lập tức bị bắn ra còn lão nghiêm nhiên như không có chuyện gì, chân lão run lấy bẫy từ trên ván thuyền bước xuống bờ.

Vương thị huynh đệ rớt xuống sông rồi, trong thuyền nhốn nháo cả lên. lập tức mấy tay thủy thủ nhảy xuống nước để cứu hai gã.

Hiện nay đang tuyết xuân hàn, nước sông Lạc Thủy tuy không đóng thành băng nữa nhưng vẫn còn lạnh buốt.

Anh em họ Vương lại không biết bơi uống vào mấy ngụm nước sông hai hàm răng run cầm cập trông rất thiếu nhã.

Vương Nguyên Bá ngó lại giật mình kinh hãi vì lão thấy bốn cánh tay hai gã đã bị trật khớp cũng như hai gã đã đánh trật khớp Lệnh Hồ Xung bữa trước.

Hai gã bốn cánh tay mềm rũ xuống bên mình, miệng lớn tiếng thóa mạ.

Vương Trọng Cường thấy hai con mình bị một võ đầu liên nhảy vọt lên bờ, chạy vọt lên trước mặt Lục Trúc ông để cản đường.

Lục trúc ông vẫn lưng còng cúi đầu thùng thỉnh tiến về phía trước.

Vương Trọng Cường quát hỏi:

- Lão là cao nhân phương nào mà dám đến phô trương bản lĩnh với Vương bá ở Lạc Dương?

Lục Trúc ông vờ như không nghe tiếng, tiếp tục tiến về phía trước bước từ từ đến trước mặt Vương Trọng Cường.

Bao nhiêu người trong thuyền đều đổ dồn cặp mắt nhìn hai người thì thấy Lục Trúc ông vẫn bước một tiến về phía trước. Còn Vương Trọng Cường thì dang hai tay ra đứng giữa đường.

Hai người trước còn cách nhau chừng một trượng, rồi rút ngắn lại chỉ còn có ba thước.

Lục Trúc ông bước thêm bước nữa. Vương Trọng Cường hét lớn:

- Đi đi!

Hắn vươn hai tay ra chụp xuống lưng lão già.

Đầu ngón tay vừa chạm vào xương sống Lục Trúc ông thì đột nhiên tấm thân cao lớn tung lên không bay ra xa mấy trượng.

Giữa lúc mọi người giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng, Vương Trọng Cường người đang lơ lửng trên không lộn đi nửa vòng, bình yên đứng xuống đất.

Giả tử hai người từ xa chạy lại đụng vào nhau rồi một người tung bay lên không thì chẳng có chi là kỳ dị. Kỳ ở chỗ Vương trọng Cường đứng yên không nhúc nhích mà Lục Trúc ông thủng thẳng bước một bước tới nơi rồi đột nhiên hất đối phương tung lên.

Mấy chục cặp mắt ngưng thần chú ý, cả Nhạc Bất Quần, Vương Nguyên Bá là những tay cao thủ vượt mức cũng không nhìn rõ Lục Trúc ông đã dùng thủ pháp gì để hất tung Vương Trọng Cường bay xa mấy trượng.

Lúc Vương Trọng Cường hạ mình xuống vẫn bình yên không lộ vẻ hốt hoảng bối rối chút nào, người không hiểu võ công thì cho là hắn tự nhảy vọt lên để phô trương khinh công tuyệt diệu.

Bọn kiêu phu cùng gia đình vỗ tay reo hò ca ngợi nhị lão gia võ công tuyệt thế.

Vương Nguyên Bá ngay từ lúc thấy Lục Trúc ông vẻ mặt thản nhiên hất tung hai đứa cháu đi và làm sai khớp tay, lão đã kinh dị vô cùng bụng bảo dạ:

- Công phu này mình cũng làm được song lúc phát huy nhất định phải cực kỳ uy mãnh bá đạo, quyết chẳng thể nào bình thản, hời hợt như lão già này được.

Bây giờ lão thấy con mình bị hất tung lên thì trong lòng không những kinh dị mà còn sợ hãi nữa. Lão biết người con thứ hai này lãnh hội được võ công chân truyền của mình, tay sử đơn đao dĩ nhiên vô cùng trầm trọng lợi hại, mà nội công cùng quyền cước cũng chẳng kém gì mình hồi tráng niên. Thế mà hai người chưa qua lại một chiêu nào con lão đã bị đối phương hất tung đi. Thật là một việc mà suốt đời lão chưa thấy bao giờ.

Vương Nguyên Bá thấy con mình thất bại, không muốn chạy lên động thủ vội la gọi:

- Trọng Cường! Xuống đây!

Vương Trọng Cường trở gót nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền nhỏ bãi rồi nói:

- Chắc lão già này có yêu pháp.

Vương Nguyên Bá khẽ hỏi con:

- Người thấy trong mình thế nào? Có bị thương không?

Vương Trọng Cường lắc đầu.

Vương Nguyên Bá nghĩ thầm trong bụng:

- Bản lĩnh mình chưa chắc đã ăn được lão già kia. Nếu mình yêu cầu Nhạc Bất Quần ra tay tương trợ thì có thắng lão cũng chẳng vinh gì?

Lão đành bỏ qua việc đó. Lão cũng biết đối phương lúc hạ thủ thì cố ý giữ thể diện cho nhà mình nên mới không hất ngã Vương Trọng Cường.

Vương Nguyên Bá nhìn Lục Trúc ông đi mỗi lúc một xa, trong lòng nghĩ ngợi liên miên, bụng bảo dạ:

- Lão già này là bạn hữu với Lệnh Hồ Xung, vì cháu mình bẻ trật khớp cánh tay hắn nên lão kia đến đánh trật cánh tay hai gã để trả đũa. Mình đây xưng hùng xưng bá ở đất Lạc Dương này, chẳng lẽ để lão này tới làm mất mặt mình ư?

Lúc này Vương Bá Phấn đã tiếp lại khớp xương cho Vương Gia thuận và Vương Gia Câu rồi để hai gã thiếu niên toàn thân ướt đầm lên kiệu sai khiêng về phủ để chùng thay áo nghĩ ngơi.

Vương Nguyên Bá đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần nói:

- Nhạc Tiên sinh! lai lịch người đó ra sao? Lão phu mắt kém chưa nhận ra cao nhân phương nào?

Nhạc Bất Quần cũng không biết quay lại hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Lão là ai vậy?

- Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão chính là Lục Trúc ông đó.

Vương Nguyên Bá cùng Nhạc Bất Quần đồng thời la lên:

- ủa!

Nguyên bữa trước tuy hai lão này đã đến tiểu hạm song chưa gặp mặt Lục Trúc ông. Trong vương phủ chỉ có mình Dịch sư gia là quen biết Lục Trúc ông, nhưng Dịch sư gia tống biệt đoàn người phái Hoa Sơn ngay tại cổng phủ chứ không đưa chân đến tận bến thuyền, nên chẳng ai biết lão.

Nhạc Bất Quần trở vào cái túi vải màu lam hỏi:

- Lão tặng cho người cái gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử cũng chưa rõ.

Hắn mở túi ra thì là một cây dao cầm.

Cây đàn này cũ lắm rồi. Hiển nhiên là một cổ vật đến ấy trăm năm. Chuôi đàn có khắc hai chữ triện "YẾN NG". Ngoài ra còn có một bản đàn trên đề năm chữ: "Thanh tân phổ thiện chú" bằng lối chữ khải.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy lồng ngực nóng bừng. Hắn la lên một tiếng:

- úi chà!

Nhạc Bất Quần nhìn Lệnh Hồ Xung không chớp mắt, hỏi hắn:

- Chi vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vị tiên bối đó chẳng những đã tặng cho đệ tử một cây dao cầm còn sao cho cả một bản đàn nữa.

Hắn mở bản đàn ra coi thì trang nào cũng chỉ chút những chữ nhỏ viết bằng lối chữ "khải" trông như hoa rắc. Ngoài khúc điệu, cầm phổ còn nói rõ chỉ pháp, huyền pháp và những yếu quyết về gảy đàn. Cầm phổ viết trên giấy mới, nét mực còn tươi. Hiển nhiên bà già đó vừa mới viết xong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới vị tiên bối này quẩn cố mình như vậy thì trong lòng cảm động vô cùng. Cặp mắt long lanh ngấn lệ cơ hồ trào ra.

Vương Nguyên Bá và Nhạc Bất Quần thấy cuốn sách quả nhiên nói về phép đánh đàn, tuy trong lòng ngờ vực nhưng cũng chẳng ngờ vực nhưng cũng chẳng nói gì được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Lục Trúc ông là người chân trù mà không lộ bản tướng. Lão nguyên là một vị cao thủ võ lâm Xung nhi! Người có hiểu lão ở phái nào không?

Tiên sinh cũng liệu trước dù Lệnh Hồ Xung có biết lai lịch Lục Trúc ông cũng chưa chắc đã nói thật, nhưng tiên sinh thấy lão võ công rất mực cao thâm mà mình không biết rõ gốc ngọn thì chẳng khỏi thắc mắc.

Quả nhiên Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử chỉ học đàn vị tiên bối đó, thiết tình không hiểu y lại giỏi cả võ công.

- Vợ chồng Nhạc Bất Quần chấp tay vái chào từ biệt Vương Nguyên Bá rồi sai người nhỏ sào cửi dây cho thuyền đi về hướng Bắc.

Con thuyền rời khỏi Lạc Dương, quân đệ tử thì nhau bàn tán. Có kẻ bảo Lục Trúc ông bản lĩnh cao thâm khôn lường. Có người lại nói lão ta chưa chắc có bản lĩnh gì mà vì Vương Thị huynh đệ không đề phòng nên bị hất xuống sông, còn Vương Trọng Cường không muốn tranh hơn với lão già tầm thường đó nên nhảy vọt lên tránh đi.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở đằng lái một mình không muốn tranh cãi với bọn sư đệ, sư muội. Hắn mở cầm phổ ra coi theo lời chỉ thị trong sách rồi lấy ngón tay ấn dây, chỉ sợ làm kinh động đến sư phụ sư nương nên không dám gảy thành tiếng.

Nhạc phu nhân thấy con thuyền chạy xuôi dòng đi nhanh vèo vèo, lại nhớ tới tướng mạo kỳ bí của Lục Trúc ông, lòng bà rất nôn nao. Bà ra đầu thuyền thưởng ngoạn phong cảnh hồi lâu bỗng thấy thanh âm của trượng phu lọt vào tai:

- Sư muội! sư muội coi Lục Trúc ông thuộc môn phái nào?

Nhạc phu nhân chính muốn đem câu nào hỏi trượng phu, bà nghe chồng hỏi mình liền vặn lại:

- Sư ca thử đoán lão thuộc phe phái nào?

Nhạc Bất Quân đáp:

- Hành động của lão rất kỳ bí không cất tay giơ chân mà hất được cha con họ Vương ba người ra xa mấy trượng, chắc lão không phải vào hạng võ công chính phái.

Nhạc phu nhân nói:

- Có điều lão tuyệt không có gì ác ý với Xung nhi mà cũng không muốn sinh sự với Kim đao Vương gia.

Nhạc Bất Quân thở dài nói:

- Mình cũng chỉ mong cụ này thế là xong rồi. Không thì thanh danh một đời Vương lão gia tử chưa chắc đã đi đến kết quả tốt đẹp.

Ngừng lại một lúc lão nói tiếp:

- Tuy chúng ta đi đường thủy nhưng cũng nên đề phòng nên cẩn thận là hơn.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Có phải sư ca muốn nói sẽ có người đến khiêu chiến?

Nhạc Bất Quân lắc đầu nói:

- Chúng ta ở vào trong tình trạng mập mờ. Ngay 15 người che mặt đêm trước cũng chưa hiểu lai lịch thế nào. Mình ở ngoài sáng mà địch ở trong bóng tối, vậy bước tiền trình chưa chắc đã vô sự.

Nhạc Bất Quân từ ngày nắm giữ quyền chưởng môn phái Hoa Sơn, lão chưa gặp biến cố trọng đại nào. Mới trong vòng gần tháng nay, lão cảm thấy tiền trình gian nan. Địch nhân là ai? Họ mưu đồ chuyện gì? Lão không sao đoán biết được ngọn ngành. Chính vì trong lòng nghi hoặc hoang mang nên rất đổi xao xuyến.

Vợ chồng Nhạc Bất Quân căn dặn bọn đệ tử phải gia tâm đề phòng suốt đêm ngày.

Không ngờ thuyền thuận giòng chạy rẽ sang phía đông vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Thuyền càng rời xa Lạc Dương, mọi người càng yên tâm và việc phòng ngự có ý lợi là.

Một hôm gần tới phủ Khai Phong, vợ chồng Nhạc Bất Quân cùng quân đệ tử đề cập tới những nhân vật võ lâm ở phủ này,

Nhạc Bất Quân nói:

- Phủ Khai Phong tuy là một đô thị lớn, nhưng không thích nghề võ. Tỷ như Hoa lão tiêu đầu. Hai lão quyền sư cùng Dự Trung tam anh chưa đáng đứng vào cao thủ

hạng nhì võ lâm. Chúng ta ở lại phủ Khai Phong thưởng ngoạn thắng cảnh, chẳng cần bái phỏng bạn hữu làm phiền cho người ta.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói:

- Phủ Khai Phong có một nhân vật nổi tiếng, sư ca quên rồi hay sao?

Nhạc Bất Quân ngáp ngừng hỏi lại:

- Sư muội nói ai vậy?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Chữa thuốc cho một người lại giết một người. Giết một người lại chữa cho một người. Chữa người giết người phải bằng nhau không chịu lỗ vốn thì sư ca bảo là ai?

Nhạc Bất Quân mỉm cười đáp:

- Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ quả là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Nhưng chúng ta đến bái phỏng lão nhân gia chưa chắc lão đã chịu tiếp kiến.

Nhạc Linh San lấy làm kỳ hỏi:

- Má má! tại sao lại kêu bằng sát nhân danh y? Đã hay giết người thì gọi là danh y sao được?

Nhạc phu nhân mỉm cười đáp:

- Bình lão tiên sinh là một quái... một kỳ nhân trong võ lâm. Tiên sinh rất cao minh về nghề làm thuốc. Bất luận thương thế hay bệnh trầm trọng đến đâu, hễ được lão ra tay cứu trị là khỏi. Nhưng lão tính tình quái dị. Lão nói trên đời nhiều người hay ít người là tự Hoàng thiên cùng Diêm Vương đã tính toán với nhau rồi. Nếu tiên sinh chữa cho nhiều người khỏi bệnh, số người chết tất ít đi thì số người sống phải tăng thêm nhiều, như thế là đắc tội với Diêm Vương. ngày sau tiên sinh chết đi, dù Diêm Vương không hỏi đến thì bọn phán quan tiểu quỷ cũng làm rắc rối và những ngày ở dưới âm cung sẽ phải khó chịu.

Bọn đệ tử nghe phu nhân nói như vậy đều bật cười.

Nhạc phu nhân lại nói tiếp:

- Vì vậy mà lão có lời thề: hễ cứu sống một người thì lại giết chết một người để thay vào. Nghe nói y có treo một tấm biểu trong nhà viết rõ như sau:

- "Chữa một người giết một người. Giết một người chữa một người"

"Giết người và chữa người phải bằng nhau chứ không để loạn "

Tiên sinh bảo có làm như vậy thì đáng Hoàng Thiên không trách phạt tiên sinh đã sát thương nhân mạng mà Diêm Vương cũng không oán trách tiên sinh cướp mỗi hàng ở dưới địa phủ.

Quân đệ tử lại cười rộ.

Nhạc Linh San nói:

- Vị Bình Nhất Chỉ đại phu có lý luận hay tuyệt . Nhưng sao tiên sinh lại lấy cái tên kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ lão chỉ có một ngón tay thôi hay sao?

Nhạc Bất Quân đáp:

Bình đại phu đủ cả mười ngón tay. Tiên sinh tự xưng là nhất chỉ có ý nói: giết người hay cứu người cũng chỉ dùng một ngón tay à đủ. Muốn giết người tiên sinh dùng một ngón tay điểm huyết cho chết còn chữa người tiên sinh dùng một ngón tay để chặn mạch.

Nhạc phu nhân nói:

ủa té ra là thế! Vậy công phu điểm huyết của tiên sinh chắc là ghê gớm lắm!

Nhạc Bất Quân đáp:

- Thực ra không mấy người động thủ ra chiêu với Bình Nhất Chỉ. Những tay hảo thủ võ lâm đều biết tiên sinh rất cao thâm y thuật. Ai cũng lo có một ngày kia phải đến cầu tiên sinh cứu trị vì thế mà không muốn đắc tội với tiên sinh. Những người đến cầu tiên sinh cứu trị cũng là bất đắc dĩ.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Bất Quân đáp:

- Nếu là người võ lâm, tiên sinh ép người đến xin cứu trị phải lập lời trọng thệ khi hết bệnh hoặc khỏi thương thế phải đi giết một người mà tiên sinh chỉ định. Cái đó kêu bằng lấy mạng đổi mạng. Giả tỷ tiên sinh muốn giết người không liên can gì thì còn khá, bằng tiên sinh bảo giết người chí thân hay bạn hữu, có khi đến cả phụ huynh mình thì thật là khó xử.

Quân đệ tử đồng thanh nói:

- Thế thì Bình đại phu đó hẳn thuộc về tà môn.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! đã vậy đại sư ca đến cầu tiên sinh chữa cho.

Lệnh Hồ Xung vẫn ngồi đằng lái tựa vào cửa khoang thuyền nghe sư phụ cùng sư nương nói chuyện sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ tính tình quái dị, bây giờ lại nghe tiểu sư muội nói thế liền cười đáp:

- Tiểu huynh chỉ sợ tiên sinh chữa thương cho rồi lại bảo tiểu huynh đi giết tiểu sư muội thì làm thế nào?

Quân đệ tử phái Hoa Sơn đều cười ồ.

Nhạc Linh San cười đáp:

- Bình đại phu chẳng thù oán gì với tiểu muội, có lý đâu hẳn lại bắt đại sư ca hạ sát tiểu muội.

Đoạn nàng quay lại hỏi phụ thân:

- Gia gia! Bình đại phu là người xấu hay người tốt?

Nhạc Bất Quân đáp:

- Nghe nói tiên sinh hỉ nộ thất thường không hẳn là chính cũng không hẳn là tà và không thể bảo là người tốt hay người xấu được. nếu bảo tiên sinh tốt thì kêu bằng kỳ nhân mà chê tiên sinh dở thì kêu bằng quái nhân.

Nhạc Linh San nói:

- Hải nhi e rằng lời đồn trên chốn giang hồ thường thổi phồng câu chuyện. Minh đã tới phủ Khai Phong tưởng nên vào bái phỏng Bình đại phu.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đồng thanh quát:

Người không được nói càn.

Nhạc Linh San thấy phụ thân cùng mẫu thân cùng lộ vẻ nghiêm trọng thì trong lòng cũng hơi kinh hãi hỏi:

- Có chuyện gì mà quan trọng thế?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Người muốn rước vạ bào mình chăng? Nhân vật như vậy có phải ai cũng vào được đâu

Nhạc Linh San nói:

- Vào ra mất một lần mà rước vạ vào mình ư? nhất là mình lại không đến cầu tiên sinh trị bệnh thì còn sợ gì?

Nhạc Bất Quần vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Chúng ta đi du sơn ngoạn thủy là hơn, chẳng tội gì rước lấy chuyện thị phi.

Nhạc Linh San thấy phụ thân nổi giận không dám nói nữa nhưng câu chuyện về sát nhân danh y Bình nhất chỗ đã làm cho nàng động tính hiếu kỳ. Quá trưa hôm sau, thuyền tới phủ Khai Phong, nhưng từ bến vào phủ thành còn một quãng đường.

Nhạc Bất Quần cười nói:

Mé tây nam thành Khai Phong có một nơi mà ngày trước nhà họ Nhạc chúng ta từng danh. Nay mình đến đây tất phải tới đó.

Nhạc Linh San vỗ tay cười nói:

- Hay lắm! Hải nhi biết rồi! Đó là Chu Tiên trấn, Nhạc bằng cử gia gia đã đánh phá quân Kim một lượt.

Đã là người võ học, ai đối với việc Nhạc Phi chống họ Kim giữ nước cũng đem lòng kính ngưỡng. Chu tiên trấn là bãi chiến trường Nhạc Phi thắng địch, dĩ nhiên không ai không muốn đi coi.

Nhạc Linh San liền nhảy tót lên vờ reo:

- Chúng ta đến Chu Tiên trấn trước rồi sẽ vào thành Khai Phong ăn cơm.

Đoàn người lục tục lên bờ. Chỉ có mình Lệnh Hồ Xung vẫn ngồi đàng lái thuyền không nhúc nhích.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca không đi ư?

Lệnh Hồ Xung từ ngày mất hết nội lực trong mình mỗi mệt, đi lại ngại ngùng. Hắn định bụng để mọi người lên bờ du ngoạn hắn sẽ thừa cơ học khúc "Thanh tâm phổ thiện trú". Hắn thấy Lâm Bình Chi đứng bên Nhạc Linh San ra chiều thân mật thì lòng quặn đau liền nói:

- Tiểu huynh không còn sức không đi được mau lẹ.

Nhạc Linh San nói:

-- Vậy đại sư ca ở lại trong thuyền nghỉ ngơi. Tiểu muội vào Khai Phong mua cho đại ca mấy hồ rượu ngon.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Nhạc Linh San sóng vai cùng Lâm Bình Chi đi trước càng tan nát gan vàng. Hắn tự hỏi:

- Sau khi mình học xong khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" có thể chữa được thương thế trầm trọng cho mình không? Nhưng trị thương làm chi? Học đàn làm gì?

Hắn đắm chiều nhìn dòng nước đục sông Hoàng Hà chảy về phía đông. Một lúc sau hắn nghĩ tới con người phải chịu bao nhiêu sự đau khổ. Thành ra nội khí xông lên ngực. Huyết đàn điên và bụng dưới đau nhói.

Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi vừa ngắm phong cảnh vừa to nhỏ chuyện trò thì tâm sự lại khác hẳn.

Nhạc phu nhân khẽ kéo áo Nhạc Bất Quân khẽ nói:

San nhi và Bình nhi là đôi nam nữ nhỏ tuổi đi ra ngoài sơn dã thì không sao nhưng vào thành thị lớn có điều không ổn. Chúng ta phải đi thám sát chúng mới được.

Nhạc Bất Quân cười nói:

- Dĩ nhiên chúng ta nhiều tuổi rồi đàn ông đàn bà đi sát nhau cũng chẳng sao.

Nhạc phu nhân cười khanh khách rảo bước cho kịp con gái. Bọn người đều đi nhanh hỏi rõ đường lối đến thẳng Chu Tiên trấn. Gần đến thị trấn bỗng thấy bên đường có một tòa miếu lớn đề bốn chữ vàng "Dương tướng quân miếu"

Nhạc Linh San nói:

- Hải nhi biết rồi! Đây là miếu thờ Dương Tái Hưng tướng quân. Tướng quân chạy lâm vào sông Tiểu Thương rồi bị quân Kim đâm chết.

Nhạc Bất Quân gật đầu nói:

- Đúng đó! Dương Tướng Quân bỏ mình vì nước, nên ai cũng đem lòng kính ngưỡng! Chúng ta vào miếu chiêm bái đi, quì lạy anh linh ngài.

Thấy bọn đệ tử còn ở đằng xa, bốn người không chờ nữa vào miếu trước.

Thần tượng Dương Tái Hưng mặt phẫn, mình mặc áo giáp bạc anh khí凛冽. Nhạc Linh San lẩm bẩm:

- Vị tướng quân này thật anh tuấn!

Nàng quay lại ngó Lâm Bình Chi, trong lòng ngắm ngẫm so sánh.

Giữa lúc ấy bỗng phái ngoài có người lên tiếng:

- Ta bảo miếu Dương tướng quân nhất định thờ Dương Tái Hưng.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa nghe tiếng đều biến sắc đồng thời nắm chuôi kiếm.

Bỗng nghe một người khác nói:

- Trong thiên hạ có rất nhiều tướng quân họ Dương ,sao lại nhất định là Dương Tái Hưng? Biết đâu không phải Hậu sơn Kim đao Dương lão linh công hay là Dương lục lang, Dương thất lang...

Một người nữa nói:

- Đây chỉ nói là Dương Tướng Quân, vị tất đã phải là Dương linh công, Dương lục lang, Dương thất lang, không chừng là Dương Văn Quảng cũng nên.

- Một người khác nói:

- Có lẽ là Dương Tứ lang.

Người đầu tiên cãi:

Dương Tứ Lang đã đầu hàng phiên bang, quyết không ai dựng miếu thờ.

Một người khác hỏi:

- Người thất ta đứng hàng thứ tư lại nói chuyện đầu hàng Phiên bang. Phải chăng người có ý mặt sát ta?

Người nói đầu tiên đáp:

- Người đứng hàng thứ tư thì mặc kệ người, có liên quan gì đến Dương Tứ Lang.

Người khác nói:

- Người đứng hàng thứ năm. Dương Ngũ Lang xuất gia ở Ngũ Đài Sơn, còn người sao chẳng làm hòa thượng chi hết?

Người đầu tiên đáp:

Ta mà là hòa thượng thì người đầu hàng Phiên bang.